

Pembeye Boyayıp Yüzümüzü

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Eylül 2018

Zaman yontuyor duyarlılığını insanlığın
Ellerinde mendil satan çocuklardan alamazken
Gözlerini ihtirasın ve yankısını umudun
Dört köşe mutlak yüzler
Sahibinden uzak bir varlık
Adına insanlık denen cehalet.

Rugan ayakkabılarında yaşamın
Bir kâbus adeta bir külfet
Sicimlerine tutduğum vapurun güvertesinde
Kanayan bir çiçek
Ve tuzlu suyunda denizin
İnsanlardan alıp da nasibini nice ölü balık
Belki bir vasiyet gerek
Ölen insanlığın ardından
Hele ki onca şaibeli dilek yok mu
Yoran yüreği ve zihni?

Koyu mavi gözlerinde ellerime dokunan
Bir kelebek olsa gerek
Şakıyan kuşların
Örüntüsünde aşk harmanlanmış
Mutluluğa taziyelerini sunan
Şeytanla kenetlenmiş
Kötü niyet ve nursuz yüzlerine
Şerh düşülesi sayısız kefarete.

Az sonra vuracak gonk
Ve peyda olacak gece:
Hükmünde siyahın
Beyazı hep mi tehir etmeli?

Şimdi sükûta sığınıp
Azıcık pembeye boyayıp yüzümüzü...
Hani olur ya,

Hiç mi utancından kızarmaz insan?
Azıcık da gözyaşı ekleyip hasretimize
Ve yorgun kollarında annesinin öpmediği
O çocuğu
Boydan boya serelim
Yüreğin rahlesine
Ve azıcık da sevelim büyümesinden evvel
Belki büyütmeyen bir engelle
Sahip de çikalım içimizdeki afacan çocuğa.

Boyundan büyük laflar etmeden
Asaletin tımarını yapalım
Öykündüğümüz iyinin ve muradın
Ve aşkın
Hatta gazabın.

Ne yalanla örtüşen bir gerçek acının vasfı
Ne yüreğin biriken isyanı
Gecenin kayıp rehaveti
Ne de öldürücü gücünde ihanetin ve nefretin
İksirine âşık bir mutluluk olup düşelim
Damla damla
Şanına yakışır bir mutluluk sergileyelim
Yeri geldiğinde
Bazense ağlayalım utanmadan
Hakkını verdiğimiz insanlığın
Düşmeden gölgesi kötü yola
Ne çok maruzat dilediğimiz de mi yalan Tanrı'dan?
Zamanın kucağında bir deli taarruz
Gün ve gece hasret iken güzele ve iyiye.